

Cape Town

volcanoed | ηφαιστειωθής

petros isaakidis | πέτρος ισαακίδης

The copyright of this thesis vests in the author. No quotation from it or information derived from it is to be published without full acknowledgement of the source. The thesis is to be used for private study or non-commercial research purposes only.

Published by the University of Cape Town (UCT) in terms of the non-exclusive license granted to UCT by the author.

volcanoed | ηφαιστειωθής

petros isaakidis | πέτρος ισαακίδης

Master of Arts Degree

Supervisor: Professor Imraan Coovadia

School of Languages and Literatures, Humanities Faculty
University of Cape Town

for Maria, Kleio & Andre
and Imraan with gratitude

στη Μαρία, την Κλειώ και τον Αντρέ
και στον Ιμράαν με ευγνωμοσύνη

*Suppose you woke
& found your shadow replaced
by a black wolf*

Ocean Vuong

*Και καθαρά προαισθάνεται η ψυχή του
που η Σφιγξ εκεί θα τον μιλήσει πάλι
με δυσκολότερα και πιο μεγάλα
αινίγματα που απάντησι δεν έχουν*

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

Table of Contents

prologue.....	9
πρόλογος.....	10
I.....	12
volcanoed.....	13
ηφαιστειωθής.....	14
recapitated.....	15
ανακεφαλαιωθής.....	16
re-turned.....	17
επι-στρέφων.....	18
re-turned II.....	19
επι-στρέφων II.....	20
vortexed.....	21
στροβιλισθής.....	22
airborne.....	23
αιωρούμενος.....	24
II.....	26
mirrors.....	27
καθρέπτες.....	28
Poseidon.....	29
Ποσειδώνας.....	30
why we should have stayed home.....	31
γιατί έπρεπε να είχαμε μείνει σπίτι.....	32
22 Antinicot.....	33
22 Antinicot.....	34
Drowning is usually a solitary act.....	35
Ο πνιγμός είναι συνήθως μια μοναχική πράξη.....	36
Comfort.....	37
Παρηγοριά.....	38

III	40
Light travel	41
Ελαφρύ ταξίδι	42
Three pantoums for Cape Town	43
<i>I</i>	43
<i>II</i>	44
<i>III</i>	45
Τρία pantoum για την Πόλη του Ακρωτηρίου	46
derooted	49
απορριζωτής	50
How did the Apocalypse start	51
Πως άρχισε η Αποκάλυψις	52
volcanoed II	53
ηφαιστειωτής II	54
Ghazal for returning to the city in the mountains	55
Ghazal για την επιστροφή στην πόλη των βουνών	56
Back to Phnom Penh	57
Επιστροφή στην Πνομ Πεν	58
Mumbai birthday upgrade	59
αναβάθμιση δωματίου στη Βομβάη	60
litterate	61
ανγράματος	62
meteorological anomalies	63
<i>I</i>	63
<i>II</i>	64
<i>III</i>	65
μετεωρολογικές ανωμαλίες	66
<i>I</i>	66
<i>II</i>	67
<i>III</i>	68
IV	70

How did I win my pair of lungs	71
<i>a sonnet</i>	71
Πως κέρδισα τους πνεύμονές μου.....	72
<i>σχεδόν σονέτο</i>	72
How did I win my pair of lungs II	73
Πως κέρδισα τους πνεύμονές μου.....	74
<i>καθόλου σονέτο</i>	74
βοτανικός κήπος.....	75
botanical garden	77
Tortoise Ghazal.....	79
Ένα ghazal για τη χελώνα	80
$F_n = F_{n-1} + F_{n-2}$	81
$\varphi_n = \varphi_{n-1} + \varphi_{n-2}$	82
my meditation teacher	83
ο δάσκαλος διαλογισμού μου.....	84
ripened	85
υπερόρμιος.....	86
ghazal on how to eat cherries	87
ghazal για το πώς να τρώτε κεράσια	88
V.....	90
heteroluminescent	91
ετερόφωτος.....	92
red water	93
κόκκινο νερό	94
Triolet for my mother to whom I haven't come out as an amateur ornithologist yet	95
Triolet για τη μάνα μου που ακόμη δεν έμαθε πως είμαι ερασιτέχνης ορνιθολόγος	96
the male mountain	97
το αρσενικό βουνό	98
the edible monster.....	99
το βρώσιμον κτήνος	100

volcanoed | ηφαιστειωθήs

prologue

On my final day on Nisyros island, I went swimming at Hohlakia. With its enormous black pebbles resembling miniature boulders, Hohlakia challenges the very act of walking or balancing. Entering its waters is a struggle, even when the sea is "smooth like oil." And the clarity of the water remains elusive unless one surrenders to the buoyancy. This extraordinary place is a volcano.

On that final day in Nisyros, two words, "volcanoed" and "ηφαιστειωθής", lingered in my brain. On the boat to Kos and the plane to Athens, and from there to Cape Town, I kept on ruminating, "I was volcanoed." "Ηφαιστειώθηκα." My body was certain that I had survived a cataclysmic volcanic eruption that tore me apart and reconstructed me in a mix of languages that melted into each other like lava.

Three months before, my father had died after six agonising months of illness and horror. I had promised myself that this time I would not be the doctor of the family. I would just be a son. I failed. And I didn't even have space or time to grieve; my mother had sucked out all the family's sorrow and returned only wrath.

Volcanoed and ηφαιστειωθής came together, and some more words were melted in, until I wrote a poem in two parts. This was the first entirely bilingual poem I have written. Ever since that day, I've found it difficult to write a poem using only one of my two primary languages.

People ask me if I translate the poems from Greek into English or vice versa. I grapple with the concept of translation, for my process transcends mere translation. I write some lines and stanzas in one language and some in the other, and I do 'counter translate' until I feel each version is complete. The two versions, like twins, are growing together, swimming in the same amniotic fluid, but they are dizygotic twins, not identical.

The linguistic duality I navigate is a constant negotiation, a dialogue between two identities that feels both enriching and disorienting. At times, I feel I have to choose between languages. But how does one choose between their mother tongue and their new language to express joy, pain, awe, or grief? As all of us who have left behind a country, a home, and a language know, once you've left, you're gone forever.

My Greek feels somewhat impoverished after nearly two decades away. I find myself grappling for the right words upon my return to my homeland. I had stopped reading poems and prose in Greek since I left. Only Cavafy has been accompanying me in my years of self-exile.

I now think that my Greek may never fully recover, that my English may forever remain an imperfect reflection. But isn't it such an incredible gift that I can swim in the depth, the richness, the precariousness of not just one but two wonderful languages?

I hope that these twin poems find a sense of completeness in their shared existence.

πρόλογος

Την τελευταία μου μέρα στη Νίσυρο, πήγα για κολύμπι στα Χοχλάκια. Με τις τεράστιες, μαύρες ηφαιστειακές κοτρόνες που κάνουν το περπάτημα, αλλά και την είσοδο στο νερό, άθλους ηράκλειους. Ακόμη και τις μέρες που η θάλασσα είναι λάδι.

Εκείνη την τελευταία μέρα στη Νίσυρο, δύο λέξεις, "volcanoed" και "ηφαιστειωθής", μου κόλλησαν στο μυαλό. Στο πλοίο για την Κω και στο αεροπλάνο για την Αθήνα, και από εκεί στο Κέιπ Τάουν, μηρύκαζα διαρκώς: "I was volcanoed". "Ηφαιστειώθηκα". Το σώμα μου μου έλεγε ότι είχα επιβιώσει από μια κατακλυσμική ηφαιστειακή έκρηξη που με διέλυσε και με ανασύστασε σε ένα μείγμα γλωσσών που έλιωσαν η μία μέσα στην άλλη σαν ηφαιστειακή λάβα.

Τρεις μήνες πριν, ο πατέρας μου είχε πεθάνει μετά από έξι βασανιστικούς μήνες αρρώστιας και τρόμου. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι αυτή τη φορά δεν θα ήμουν ο γιατρός της οικογένειας. Θα ήμουν ο γιος, μόνο. Απέτυχα οικτρά. Και δεν είχα καν χώρο ή χρόνο να θρηνησω- η μητέρα μου είχε ρουφήξει όλο το πένθος της οικογένειας και σε μας επέστρεφε μόνο οργή.

Το volcanoed και το ηφαιστειωθής ενώθηκαν, παρασύραν κι άλλες λέξεις μαζί τους, ώσπου έγραψα ένα ποίημα σε δύο μέρη. Αυτό ήταν το πρώτο μου δίγλωσσο ποίημα. Από εκείνη τη μέρα, μου είναι δύσκολο να γράψω ένα ποίημα σε μόνο μία γλώσσα.

Με ρωτούν αν μεταφράζω τα ποιήματα από τα ελληνικά στα αγγλικά ή το αντίστροφο. Παλεύω με την έννοια της μετάφρασης, γιατί η διαδικασία μου υπερβαίνει την απλή μετάφραση. Γράφω κάποιους στίχους και στροφές στη μία γλώσσα και κάποιους στην άλλη και κάνω "αντι-μετάφραση" μέχρι να νιώσω ότι κάθε εκδοχή είναι πλήρης. Οι δύο εκδοχές, σαν δίδυμα, μεγαλώνουν μαζί κολυμπώντας στο ίδιο αμνιακό υγρό, αλλά είναι διζυγωτικά δίδυμα, όχι μονοζυγωτικά.

Η γλωσσική δυαδικότητα στην οποία περιηγούμαι είναι μια διαρκής διαπραγμάτευση, ένας διάλογος μεταξύ δύο ταυτοτήτων που είναι απολαυστικός όσο και αποπροσανατολιστικός. Κατά καιρούς νιώθω ότι οφείλω να επιλέξω ανάμεσα στις δυο γλώσσες. Πώς επιλέγει όμως κανείς μεταξύ της μητρικής και της νέας του γλώσσας για να εκφράσει χαρά, πόνο, δέος ή θλίψη; Όπως ξέρουμε καλά όλοι όσοι έχουμε αφήσει πίσω μας μια χώρα, ένα σπίτι και μια γλώσσα- όταν φεύγεις, ποτέ δεν επιστρέφεις οριστικά.

Τα ελληνικά μου έχουν μικρύνει, έχουν φτωχύνει δραματικά, μετά από σχεδόν δύο δεκαετίες. Πιάνω τον εαυτό μου να παλεύει να βρει τη σωστή λέξη κατά την επιστροφή μου στην πατρίδα. Μέχρι και πριν δύο χρόνια δεν διάβαζα καν στα ελληνικά. Μόνο ο Καβάφης με συνόδευε στα χρόνια της αυτοεξορίας μου.

Τώρα σκέφτομαι ότι τα ελληνικά μου μπορεί να μην ανακάμψουν ποτέ πλήρως, ότι τα αγγλικά μου μπορεί να παραμείνουν για πάντα μια μετριότητα. Μα δεν είναι ένα απίστευτο δώρο ότι πια μπορώ να κολυμπώ στα πλάτη, τα βάθη, τον πλούτο και τους κινδύνους όχι μιας αλλά δυο γλωσσών; Όσο μέτρια και αν τις γνωρίζω και μιλώ και τις δύο.

Ελπίζω ότι αυτά τα δίδυμα ποιήματα βρίσκουν μια κάποια πληρότητα στη συνύπαρξή τους.

I

volcanoed

when did I emerge
or was I floating here all along?
I remember being lifted
hurled and dropped
until I awoke in the middle of the archipelago

all I had soft on me
was devoured by fluorescent fish
and clawless copper crabs
until my bones turned to pumice
four million years before
and two thousand years after and
a lifetime that hardly counts

and all the words
lovers had whispered
or yelled at me —not the verbs
the adjectives — turned to black pebbles
that glisten and sing with the northern wind

ηφαιστειωθής

πότε να ήταν που αναδύθηκα
ή μήπως εδώ επέπλεα από πάντα;
αμυδρά θυμάμαι ν' ανυψώνομαι
να αιωρούμαι και να κατακρημνίζομαι
έως που ξύπνησα καταμεσής του αρχιπελάγους

ό,τι δικό μου ήταν μαλακό
καταβροχθίστηκε από ιριδίζοντα ψάρια
και χάλκινα καβούρια χωρίς δαγκάνες
μέχρι που τα κόκκαλά μου έγιναν ελαφρόπετρες
τέσσερα εκατομμύρια χρόνια πριν
και δυο χιλιάδες χρόνια μετά
και ένα βίο που μετά βίας μετράει

κι όλες οι λέξεις
εραστών που ψιθύρισαν
ή ούρλιαξαν στ' αυτιά μου — όχι τα ρήματα
τα επίθετα — έγιναν μαύρα βότσαλα
που αστράφτουν και τραγουδούν με το μελτέμι

recapitated

as I lay dissolving
in the murky sea water
on my rebirth day
I listen to the yellow-black cabs honk
the crows caw, the silence of the young couples
all fading
I look up at the neogothic edifices
my makeshift shrines, the rude skyscrapers
all crumpling

will one day
some one
ask me
if I ever liked my new head?

before I cried my new first breath
a trunk for a nose, a new mouth
I was placed on a pedestal
I received and gave so much love
but never had a lover

oh father
careless father
why didn't you leave me decapitated?

your son is drowned in the muddy sea
by an adoring mob, year after year
obese, force-fed their love
a slave to their demands, their orders
carefully worded to sound like wishes

ανακεφαλιστής

καθώς σιγά σιγά διαλύομαι
στα μαύρα νερά της θάλασσας
τη μέρα της ανα-γέννησής μου
ακούω τα κορναρίσματα των κιτρινόμαυρων ταξί
τους κρωγμούς των κουρσύνων
την αμήχανη σιωπή των νεαρών ζευγαριών
όλο και σιγανότερη
βλέπω τα νεογοτθικά μέγαρα
τα πρόσκαιρα ναϋδριά μου
τους αυθάδεις ουρανοξύστες
όλα να καταρρέουν

θα' ρθει άραγε
μια μέρα
που κάποιος, ένας
θα με ρωτήσει
αν ποτέ μου άρεσε το νέο μου κεφάλι;

πριν καν κλάψω την νέα μου πρώτη ανάσα
προβοσκίδα για μύτη, καινούριο στόμα
μ' ανέβασαν σ' ένα βάθρο
πήρα κι έδωσα τόση αγάπη
μα ποτέ μου δεν είχα έναν έρωτα

ω πατέρα
απερίσκεπτε πατέρα
γιατί δε μ' άφησες αποκεφαλισμένο;

ο γιος σου πνίγεται σε μια θάλασσα θολή
από έναν όγλο λατρευτικό, ξανά και ξανά
παχύσαρκος από την βρώσιμη αγάπη τους
σκλάβος των απαιτήσεων, των διαταγών τους
προσεκτικά διατυπωμένων ν' ακούγονται σαν προσ-ευχές

re-turned

they unlatched the heavy door and fresh air
gushed in, kelp, fynbos and antarctic chill

they sprung to their numb feet, elbowed their way
out from recycled exhalation and dead skin

and only I stayed behind gasping, waiting for
my gills to collapse, my dormant lungs to expand

longing for my mangroves, the warm water
the floating plastic bags, the rotting food

unable to talk to the scented smog, my flamingo
brothers, my crow sisters, my third hometown

the one I abandoned to come here, where
breathing is effortless, the mountains bright

the ocean pristine and icy, my fourth
hometown, whose love for us is only skin deep

every leave, every return, a death, a rebirth, a labour
cry so loud that my amphibian ears cannot grasp

επι-στρέφων

ξαμπάρωσαν την μπουκαπόρτα και φρέσκος αέρας
μπήκε, φύκια, φρύγανα και ανταρκτικό ψύχος

στάθηκαν στα μουδιασμένα πόδια τους και έσπρωξαν
πέρα τις ανακυκλωμένες εκπνοές και το νεκρό δέρμα

και μόνο εγώ έμεινα πίσω άπνοος, περιμένοντας
τα βράγχια μου να κλείσουν, τα κοιμισμένα πνευμόνια μου ν' ανοίξουν

νοσταλγώντας το μαγκρόβιο δάσος μου, τα ζεστά νερά
τις επιπλέουσες πλαστικές σακούλες, τις αποσυντιθέμενες τροφές

ανίκανος να μιλήσω στο μυρωμένο μου νέφος, τα φλαμίνγκο
αδέρφια μου, τις αδερφές μου κουρούνες, την τρίτη μου γενέτειρα

αυτή που εγκατέλειψα για να' ρθω εδώ, όπου
η ανάσα είναι άκοπη, τα βουνά φωτεινά

ο ωκεανός ανέγγιχτος και παγωμένος, την τέταρτη
γενέτειρα, που μας αγαπάει μονάχα για τη φάτσα μας

κάθε φευγιά, κάθε επιστροφή, θάνατος, αναγέννηση, τοκετού κραυγή
τόσο δυνατή που τα αμφίβια αυτιά μου αδυνατούν να συλλάβουν

re-turned II

wait until spring, the librarian said while trying to hide the broom, but I have seen her sweeping her panic and the aisles full of fallen pages, brown, yellow, orange, and even gangrenous black, a book sickness heavier than autumn, a winter fast cascading, and it was the same time I was scissoring the tongues of adults, I began with my parents and moved on to anyone that resembled them but they were so numerous that I had to slice my ears instead, and I was running out of springs, nothing to listen, nothing to read, I screamed at them *red-tape that damned library*, and eventually they listened, the disease of the books was absolutely capable of crossing the species barrier, and here I was, my plans had all worked, I could finally flee my bloody pageless hometown, a refugee from a war that I alone had declared, and for years I survived and not thrived, and I did not care anymore, and I did not return but for my dad, who's tongue was regenerated like all tongues I had amputated, except maybe the librarian's who was dead long ago, maybe she was the only human victim of that biblionosis —perhaps it was just atherosclerosis— but now my father had sliced his tongue all by himself and his eyes looked only inwards, *I came back for you*, I said but he did not hear, all around us there was a glorious spring of leaves and pages, luxurious and luscious, like my father's new eyelashes, regrown after his last chemotherapy, and I sighed with relief that the seasons are still seldom failing us

επι-στρέφων II

περίμενε την άνοιξη, είπε η βιβλιοθηκονόμος, προσπαθώντας να κρύψει τη σκούπα της, αλλά εγώ την είχα δει να σκουπίζει τον πανικό της και τους διαδρόμους, γεμάτους με πεσμένες σελίδες, καφέ, κίτρινες, πορτοκαλί, ακόμη και γαγγραινώδεις, μια ασθένεια των βιβλίων βαρύτερη κι απ' το φθινόπωρο, ο χειμώνας να πλησιάζει σα καταρράκτης, κι ήταν ο καιρός που ψαλίδιζα τις γλώσσες των ενηλίκων, αρχίζοντας από τους γονείς μου και προχωρώντας προς όλους όσοι τους έμοιαζαν, μα τελειωμό δεν είχαν που τελικά πετσόκοπα τ' αυτιά μου, και μου είχαν τελειώσει πια οι άνοιξεις, τίποτα ν' ακούσω, τίποτα να διαβάσω, ούρλιαζα σφαλίστε τη ρημάδα τη βιβλιοθήκη, μέχρι που με άκουσαν, η ασθένεια των βιβλίων θα μπορούσε άνετα να περάσει το φραγμό των ειδών, και να' μαι, όλα μου τα σχέδια πέτυχαν, μπορούσα πια να φύγω, ν' αφήσω πίσω μου αυτή τη ρημάδα ασέλιδη γενέτειρα, πρόσφυγας ενός πόλεμου που μονάχος εγώ είχα κηρύξει, και για πολλά χρόνια επέζησα αλλά δεν έζησα, και πια ούτε που με νοιάζει, και δεν επέστρεψα παρά για τον μπαμπά, που η γλώσσα του είχε ξαναφυτρώσει όπως κι όλες οι άλλες γλώσσες που είχα ακρωτηριάσει, εκτός από της βιβλιοθηκονόμου που μάλλον ήταν το μόνο θύμα της βιβλιονόσου — αλλά ίσως και να πέθανε από αθηρωμάτωση — και τώρα ο πατέρας μου είχε κόψει μόνος του τη γλώσσα του και τα μάτια του κοιτούσαν μόνο μέσα του, επέστρεψα να σε δω, είπα αλλά ούτε καν με άκουσε, και γύρω μας άνθιζε μια απερίγραπτη άνοιξη από φύλλα και σελίδες, πυκνές και θαλερές σαν τις καινούριες βλεφαρίδες του μπαμπά, που είχαν ξαναφυτρώσει μετά τη χημειοθεραπεία, κι αναστέναξα με ανακούφιση που οι εποχές, ακόμη και τώρα, σπάνια μας προδίδουν

vortexed

the promise of a cool morning
flame trees in full bloom, wilting
jacarandas, the roadside covered in fallen lilac
blossoms and plastic

soda bottles

for I had rebelled against the spiralling spring
committed the sin of oblivion, of undeserved joy
the promise turned to a threat as massive as an underground
gyre, *Exploration Drilling*, the sign read

I said *No Way*

the return flight eleven hours and
twenty-seven whirling years, a regression
so complete that my hair turned black and lustrous
again, an anger so deep that

it couldn't be all mine

I said, *No Drilling, No Exploration*, I've had enough
of your night sobs, your contempt, they both leave
me cold, I ripped the last twenty-two chapters
of the book *Placed by The Gideons* and

flushed them

down the hotel room toilet, I just saved
the entire world from an apocalypse and on our call
I was sweeter than ever; I am sure
you noticed

στροβιλισθής

η υπόσχεση ενός δροσερού πρωινού
ακακίες σε φλογώδη άνθηση, μαραμμένες
τζακαράντες, τα πεζοδρόμια γεμάτα πεσμένα
μωβ λουλούδια και πλαστικά
μπουκάλια αναψυκτικών

επειδή επαναστάτησα ενάντια σε μια στροβιλώδη άνοιξη
διέπραξα το αμάρτημα της άγνοιας, της ευτυχίας που δεν μου άξιζε
η υπόσχεση έγινε απειλή τόσο τεράστια όσο ένας υπόγειος στρόβιλος
Εξερευνητική Γεώτρηση, το σημάδι έλεγε
κι εγώ είπα *Ξέχνα Το*

η πτήση της επιστροφής έντεκα ώρες και
είκοσι επτά στροβιλώδη χρόνια, μια οπισθοδρόμηση
τόσο απόλυτη που τα μαλλιά μου μαύρισαν και πύκνωσαν
ξανά, ένας θυμός τόσο βαθύς
που δεν μπορεί να είναι όλος δικός μου

είπα, *Ούτε Γεωτρήσεις, Ούτε Εξερευνήσεις*, αρκετά πια
με τους νυχτερινούς σου λυγμούς, την περιφρόνησή σου
και τα δύο με παγώνουν, έσκισα τα τελευταία είκοσι-δύο κεφάλαια
του βιβλίου *Placed by The Gideons* και
τράβηξα το καζανάκι

της τουαλέτας του ξενοδοχείου, μόλις είχα σώσει
τον κόσμο ολόκληρο από μια δευτέρα παρουσία
και στο τηλέφωνο ήμουν ένας γλύκας, δεν μπορεί
να μην δεν το πρόσεξες

airborne

In the winter, when the truth cannot be hidden
you entered the rooms of silence. It turns out

you had only stopped talking to me. I took off
not from my new home in the south, but from my first words

and when I arrived, I climbed the stairs up and down
rapid like my eyes, which is why I remembered our house

had only one storey, no yard, and no garden. But
there you were, standing in the middle of an endless

lush lawn singing — a voice that was neither yours
nor mine, growing a full beard for the first time.

I wanted you to hold and lift and throw me in
the air, until my shoulders ached from the flapping.

For in the winter, when the truth cannot be hidden,
you laid in bed, never to get up. I knew

next morning a blackbird would ask me all about
my return. I knew that I had to write that such flights

do not have soft landings. I had no idea the small
letters would return to my writing – them too.

So, you lifted me. And we fell.

My landing tender like warm bread, pale like
the days in my new cold country, the south.

αιωρούμενος

Το χειμώνα, που οι αλήθειες δεν μπορούν πια να κρυφτούν
μπήκες στο σκοτεινό κελί της σιωπής. Όμως, όπως αποδείχτηκε

μόνο σε μένα σταμάτησες να μιλάς. Απογειώθηκα όχι από
τη νέα μου πατρίδα αλλά από τις πρώτες μου λέξεις

και μόλις έφτασα, έτρεξα πάνω κάτω τις σκάλες, γρήγορος
σαν τον ύπνο, και είναι για το λόγο αυτό που θυμήθηκα

ότι το σπίτι μας ήταν μόνο το ισόγειο, και δεν είχαμε ούτε κήπο
ούτε αυλή. Όμως εσύ στεκόσουν εκεί, στη μέση ενός λιβαδιού

τραγουδώντας- μια φωνή που δεν ήταν ούτε δική σου, ούτε δική μου
κι είχες μια πυκνή γενειάδα, για πρώτη φορά στη ζωή σου.

Γιατί το χειμώνα, που οι αλήθειες δεν μπορούν πια να κρυφτούν
ξάπλωσες στο κρεβάτι, και δεν σηκώθηκες ποτέ ξανά.

Ήθελα να με κράταγες, να με σήκωνες, να με πέταγες στον αέρα ψηλά
μέχρι οι ώμοι μου να πονέσουν από το φτερούγισμα.

Ήξερα ότι το επόμενο πρωί ένας κότσυφας θα με ρωτούσε να του πω
τα πάντα για την επιστροφή μου. Ήξερα ότι θα 'πρεπε να γράψω

πως τέτοιες πτήσεις δεν προσγειώνονται στα μαλακά. Δεν είχα
όμως ιδέα για την επιστροφή των μικρών γραμμάτων.

Με σήκωσες λοιπόν. Και πέσαμε.

Μια προσγείωση τρυφερή σαν ζεστό ψωμί, χλωμή
σαν τις μέρες μου στις κρύες χώρες του νότου.

II

mirrors

two decembers ago
you decorated the two living room ficus trees
bought pine nuts enough to stuff a flock
of poultry, and then you hung yourself
head down

so the terror cascaded
like a viscous waterfall from your right lung
to the cerebellum and from there to the rim
of your eyes until it filled them up
two pools of mercury

you invited us to
not visit them and then you allowed us to
and i, naive and arrogant, walked on
their surface like a jesus from a father
mortal and dying

i could see my soles
o, i said , thy eyes are ancient mirrors
of mercury or silver and not of aluminium
but nothing is ancient in this place
of wars and earthquakes

except perhaps shrapnel
of marble statues and columns and churches
of stone and brick, but as i bent down
to look beyond my soles i saw them
my very eyes

καθρέπτες

πριν δυο δεκεμβρίους
στόλισες τους δύο φίκους του καθιστικού
αγόρασες κουκουνάρια για τη γέμιση ενός
σμήνους πουλερικών, κι έπειτα κρεμάστηκες
με το κεφάλι κάτω

έτσι ο τρόμος κύλησε
σαν καταρράκτης πηχτός από τον δεξί σου
πνεύμονα στην παρεγκεφαλίδα κι από κει
στο χείλος των ματιών μέχρι που τα γέμισε
δυο λίμνες υδραργύρου

μας προσκάλεσες να μην
τα επισκεφτούμε κι ύστερα μας άφησες
κι εγώ αφελής κι αλαζόνας περπάτησα
στην επιφάνειά τους, σαν ιησούς από πατέρα
θνητό και θνήσκοντα

έβλεπα τις πατούσες μου
ω, είπα, τα μάτια σου είναι καθρέφτες παλαιοί
υδραργύρου ή αργύρου κι όχι αλουμινίου
μα τίποτε δεν είναι παλαιό σ' αυτό τον τόπο
των πολέμων και σεισμών

εκτός ίσως από θραύσματα
αγαλμάτων και κιόνων και ολόκληρους ναούς
από πέτρα και πλίνθους, μα καθώς έσκυψα
να με δω πιο πάνω από τις πατούσες τα είδα
τα μάτια τα δικά μου

Poseidon

You came in last night you gave me a mask
It was shiny and new it wasn't forlorn
I donned it at dawn I wore it till dusk

I first lost talking my larynx a flask
My tongue paralysed the nose was gone
You came in last night you gave me a mask

Then breathing became an impossible task
You gave me no breather a snorkel to put on
To don it at dawn to wear it till dusk

I thought of your father I wanted to ask
How long did you mourn when he was gone
You came in last night to give me that mask

Your father had taught me to dive to unmask
To play with the Nereids to float to hang on
We sailed at dawn pearl hunted at dusk

Oh, father Oh, God-King of fishes and men
Who like my grandfather you died and then
You came in last night to give me that mask
I donned it at dawn I wept until dusk

Ποσειδώνας

Ήρθες χθες βράδυ και μού' δωσες μια μάσκα.
Ήταν καινούργια και γυαλιστερή, αφόρετη.
Τη φόρεσα την αυγή, την κράτησα ως τη δύση.

Πρώτα έχασα την ομιλία, ο λάρυγγάς μου στενός
η γλώσσα μου παραλυμένη, η μύτη μου χαμένη.
Ήρθες χθες βράδυ και μού' δωσες μια μάσκα.

Μετά η αναπνοή έγινε άθλος ηράκλειος.
Δεν μού' δωσες ανάσα, έναν αναπνευστήρα,
να τον βάλω την αυγή, να τον κρατήσω μέχρι τη δύση.

Σκέφτηκα τον πατέρα σου, ήθελα να σε ρωτήσω
πόσο καιρό τον θρήνησες όταν εκείνος έφυγε.
Γιατί ήρθες χθες βράδυ; Τι να την κάνω μια μάσκα;

Ο πατέρας σου μού' μαθε να κολυμπώ, να καταδύομαι
να παίζω με τις Νηρηίδες, να επιπλέω, να κρατιέμαι.
Σαλπάραμε την αυγή, αλιεύαμε μαργαριτάρια το σούρουπο.

Ω πατέρα, Βασιλιά-Θεέ ψαριών τε και ανθρώπων
που όμως, όπως κι ο παππούς, πέθανες κι εσύ.
Κι ήρθες χθες βράδυ να μου δώσεις τη μάσκα εκείνη.
Τη φόρεσα την αυγή, θρήνησα μέχρι τη δύση.

why we should have stayed home

my father lies again
on a bed meant for strangers
gloved fingers and mute masked mouths
everyone wishing he fought harder

by a bed meant for strangers
I stand cold counting beats
everyone wishing we fought harder
screens touched more than skin

I stand cold counting beats
clawed gloved fingers and mute masked mouth
screens touched more than skin
and my father dies again

γιατί έπρεπε να είχαμε μείνει σπίτι

ο πατέρας μου κείτεται ξανά
σε ένα κρεβάτι φτιαγμένο για ξένους
δάχτυλα γάντια γαμψά, στόματα μάσκες σιωπηλά
ευχόμενοι να' γε παλέψει πιο σθεναρά

δίπλα σε ένα κρεβάτι φτιαγμένο για ξένους
στέκομαι κρύος μετρώντας λεπτά
ευχόμενος να παλέψουμε πιο σθεναρά
αγγίζοντας οθόνες πιο πολύ από δέρμα

στέκομαι κρύος μετρώντας λεπτά
δάχτυλα γάντια, στόματα μάσκες σιωπηλά
αγγίζοντας οθόνες πιο πολύ από δέρμα
κι ο πατέρας μου πεθαίνει ξανά

22 Antinicot

you seem younger
and younger
every time you return
increasingly handsome
like a hollywood
or bollywood
star
a 'jeune premier'
of a 70s greek film
i'm rushing
holding on to you
shrinking shrinking
and laughing
you're looking for
my crotch
which surprises me
but you're only looking
through my pockets
"but i've quit"
I say
i disappoint you
"how many years
has it been since i quit?"
I ask
you look at me
as if i'm an idiot
it kills me you don't remember
"twenty years"
i say
you are still
staring at me
"you are lying!"

22 Antinicot

κάθε που επιστρέφεις
φαίνεσαι
όλο και πιο νέος
όλο και πιο όμορφος
σαν σταρ του χόλυγουντ
του μπόλυγουντ
σαν ζεν πρεμιέ
του ελληνικού σινεμά των 70ς
τρέχω και κρεμιέμαι
πάνω σου
μικραίνω συρρικνώνομαι
και γελώ
μου ψάχνεις τον καβάλο
και ξαφνιάζομαι
αλλά εσύ μόνο
τις τσέπες μου ψάχνεις
«μα το'χω κόψει»
σου λέω
και σ' απογοητεύω
με κοιτάς σα χάνος
«πόσα χρόνια είναι
που το'χω κόψει;»
σε ρωτώ
και με σφάζει
που δε θυμάσαι
«20 χρόνια»
λέω
ακόμη με κοιτάς
«ψέματα!»

Drowning is usually a solitary act

I want to tell you
What is happening
I am drowning
In this snowglobe
With the plastic castle
And the Styrofoam
Someone shakes the ball
And I am swirling
With the fake flakes
And this suddenly feels
Like a decent way to die
With all my hair
That survived age
Bones broken
And glued
Red blood cells
Born in my marrow
Killed in my spleen
Lungs flooded
And snowed on
But you are
Just too busy
Staring absent-
Mindedly
At your screen
To bother with
Borrowed stories

Ο πνιγμός είναι συνήθως μια μοναχική πράξη

Θέλω να σου πω
Τι συμβαίνει
Πνίγομαι
Σε αυτή τη γυάλινη σφαίρα
Με το πλαστικό κάστρο
Και τις χιονονιφάδες από φελιζόλ
Κάποιος κουνάει την μπάλα
Και στροβιλίζομαι
Με τις ψεύτικες νιφάδες
Και ξαφνικά νιώθω πως αυτός είναι
Ένας αξιοπρεπής τρόπος
Να πεθάνει κανείς
Με όλα μου τα μαλλιά
Που επέζησαν τον χρόνο
Κόκαλα σπασμένα
Και κολλημένα
Ερυθρά αιμοσφαίρια
Γεννημένα στο μυελό
Δολοφονημένα στη σπλήνα μου
Πνεύμονες πλημμυρισμένοι
Και χιονισμένοι
Αλλά εσύ είσαι
Πολύ απασχολημένος
Κοιτάζοντας αφηρημένα
Στην οθόνη σου
Για να ασχοληθείς με
Δανεικές ιστορίες

Comfort

a found poem

you understand
you said, that I
might not want
to receive emails
about Father's Day
so, if I'd prefer not to
I should click
the opt out button
and I would be
automatically
removed from the list
and I shouldn't be worried
you said, this would be
a temporary opt out
you will still keep me
you said, updated
with your other launches
and news and offers

Παρηγοριά

δάνειο ποίημα

καταλαβαίνετε
είπατε, ότι μπορεί
να μην θέλω
να λαμβάνω emails
για την Ημέρα του Πατέρα
οπότε, αν προτιμώ να μην
θα πρέπει να κάνω κλικ
στο κουμπί opt out
και θα εξαιρεθώ
αυτόματα
από τη λίστα
και δεν θα πρέπει
να ανησυχώ
είπατε, γιατί αυτή θα ήταν
μια εξαίρεση προσωρινή
θα με κρατήσετε
ενήμερο, είπατε
για όλες τις άλλες καμπάνιες σας
όλα τα νέα
και τις προσφορές

III

Light travel

I always travel with an empty bag.
It still weighs me down, it holds me back.
At customs they ask why do I carry
A void. I say, "Sir, I find it scary
To open the bag. I might kill a cat."
They laugh, they don't know, and it's fine but
Like Schrödinger's cat, I am neither dead
Nor alive. I am in awe and in dread.
And some days, as I journey through the land,
My heart feels heavy, I would like a hand
To hold—not me, my luggage, to hold tight
So I could vanish, disappear out of sight.
And, I'd better write this down today,
For words, like brains or cats, may stray.

Ελαφρύ ταξίδι

Πάντα ταξιδεύω με μίαν άδεια τσάντα
Μ' ακόμη με κουράζει, με βαραίνει πάντα.
Οι τελώνες με ρωτάνε γιατί κουβαλώ
Ένα κενό. «Κύριοι,» τους λέω, «δεν τολμώ.
Αν ανοίξω την τσάντα μπορεί να σκοτώσω
Μία αθώα γάτα και να το μετανιώσω.»
Δεν ξέρουν, γελάνε, και δεν με πειράζει.
Άλλο είναι εμένα αυτό που με τρομάζει.
Είναι που σαν γάτα του Σρέντιγκερ κι εγώ
Δεν έχω πεθάνει μα ούτε και ζω.
Μα θα' ρθει ένα βράδυ, μπορεί μεσημέρι
Που η καρδιά μου βαριά, θα θελήσει ένα χέρι
Να κρατήσει - όχι εμένα, αλλά τη τσάντα,
Ωστε εγώ να χαθώ, να φύγω για πάντα.
«Μα γράψτο αυτό πριν χαθείς,» μου λέω, «πριν τρέξεις.
Αδέσποτες σαν γάτες, σαν το μυαλό, είναι οι λέξεις.»

Three pantoums for Cape Town

I

In search of the city
we find a passage
we enter the city as flaneurs
as permanent guests.

We find a passage
between the gaps
as permanent guests
where the sea meets the plains.

Between the gaps
we ignore the pain of division
where the sea meets the plains
in the name of a blind deity.

We ignore the pain of division
walking on limited routes
in the name of a blind deity
we build walls solid as mountains.

Walking on limited routes
we dress our faces in light
the walls which are solid as mountains
keep us safe and content.

We dress our faces in light
in search of the city
to keep us safe and content
to keep on entering the city as guests.

II

To survive the city
we wear dull costumes
to escape the smell of burnt fuel
we dim the city lights.

We wear dull costumes
we whisper in platitudes
we dim the city lights
until the day we die.

We whisper in platitudes
we ignore the pain of division
until the day we die
in dark, painful silence.

We ignore the pain of division
until we cannot anymore
in dark, painful silence
we build walls flimsy as film sets.

Until we cannot anymore
we dress our faces in darkness
the walls which are flimsy as film sets
cannot keep us safe and content.

We dress our faces in darkness
to survive the city
which cannot keep us safe and content
to keep escaping the smell of burnt trees.

III

In memory of the city
we sing a song
we dance as we leave the city
weightless as a white kite.

We sing a song
in a forgotten language
weightless as a white kite,
ancient like an evergreen forest.

In a forgotten language
we feel the pain of division
ancient like an evergreen forest
we cry in manic joy.

We feel the pain of division
we give the pain a word
we cry in manic joy
as we demolish walls and gates.

We give the pain a word
we bury the word in oblivion
as we demolish walls and gates
we feel safer and happier than ever.

We bury the word of division
in the memory of the city
we feel safer and happier than ever
dancing as we leave the city forever.

Τρία pantoum για την Πόλη του Ακρωτηρίου

I

Αναζητώντας την πόλη
βρίσκουμε ένα πέρασμα
μπαίνουμε στην πόλη ως περιπλανώμενοι
ως μόνιμοι επισκέπτες.

Βρίσκουμε ένα πέρασμα
ανάμεσα στα κενά
ως μόνιμοι επισκέπτες
εκεί όπου η θάλασσα συναντά τις πεδιάδες.

Ανάμεσα στα κενά
αγνοούμε τον πόνο του διχασμού
εκεί όπου η θάλασσα συναντά τις πεδιάδες
στο όνομα μιας θεότητας τυφλής.

Αγνοούμε τον πόνο του διχασμού
περπατώντας σε διαδρομές καθορισμένες
στο όνομα μιας θεότητας τυφλής
χτίζουμε τείχη στέρεα σαν βουνά.

Περπατώντας σε διαδρομές καθορισμένες
ντύνουμε τα πρόσωπά μας με φως
τα τείχη που είναι στερεά σαν βουνά
μας κρατούν ασφαλείς και χαρωπούς..

Ντύνουμε τα πρόσωπά μας με φως
στην αναζήτηση της πόλης
που θα μας κρατήσει ασφαλείς και χαρωπούς
για να συνεχίσουμε να μπαίνουμε στην πόλη ως επισκέπτες.

II

Για να επιβιώσουμε στην πόλη
φοράμε κοστούμια βαρετά,
για να ξεφύγουμε από τη μυρωδιά των καυσίμων
χαμηλώνουμε τα φώτα της πόλης.

Φορώντας κοστούμια βαρετά
ψιθυρίζουμε κοινοτοπίες
χαμηλώνουμε τα φώτα της πόλης
μέχρι τη μέρα που θα πεθάνουμε.

Ψιθυρίζουμε κοινοτοπίες
αγνοούμε τον πόνο του διχασμού
μέχρι τη μέρα που θα πεθάνουμε
μέσα σε μια σκοτεινή, οδυνηρή σιωπή.

Αγνοούμε τον πόνο του διχασμού
μέχρι που δεν μπορούμε άλλο πια,
μέσα σε μια σκοτεινή, οδυνηρή σιωπή
χτίζουμε τείχη σαθρά σαν σκηνικά ταινίας.

Μέχρι που δεν μπορούμε άλλο πια
ντύνουμε τα πρόσωπά μας με σκοτάδι
τα τείχη που είναι σαθρά σαν σκηνικά ταινίας
δεν μπορούν πια να μας κρατούν ασφαλείς και χαρωπούς.

Ντύνουμε τα πρόσωπά μας με σκοτάδι
για να επιβιώσουμε στην πόλη
που δεν μπορεί πια να μας κρατά ασφαλείς και χαρωπούς,
για να ξεφύγουμε από τη μυρωδιά των καμένων δέντρων.

III

Στη μνήμη της πόλης
τραγουδάμε ένα τραγούδι
χορεύουμε καθώς φεύγουμε από την πόλη
αβαρείς σαν λευκοί χαρταετοί.

Τραγουδάμε ένα τραγούδι
σε μια ξεχασμένη γλώσσα
αβαρή σαν έναν λευκό χαρταετό,
αρχαία σαν ένα αιθαλές δάσος.

Σε μια ξεχασμένη γλώσσα
νιώθουμε τον πόνο του διχασμού
αρχαίο σαν αιθαλές δάσος
κλαίμε από χαρά μανιακή.

Νιώθουμε τον πόνο του διχασμού
δίνουμε στον πόνο όνομα
κλαίμε με χαρά μανιακή
καθώς γκρεμίζουμε τείχη και πύλες.

Δίνουμε στον πόνο όνομα
θάβουμε το όνομα στη λήθη
καθώς γκρεμίζουμε τοίχους και πύλες
νιώθουμε πιο ασφαλείς και πιο χαρωποί από ποτέ.

Θάβουμε το όνομα του διχασμού
στη μνήμη της πόλης
νιώθουμε πιο ασφαλείς και πιο χαρωποί από ποτέ
χορεύοντας καθώς αφήνουμε την πόλη για πάντα.

derooted

I scrape my soles till
they bleed — my blood mercury.
This earth does not thirst.

απορριζωθής

Γδέρνω τις πατούσες μου μέχρι
να ματώσουν — το αίμα υδράργυρος.
Αυτό το χόμα δε διψά.

How did the Apocalypse start

'...on the island called Patmos on account of the word...'

The Revelation to John 1:9

The island sailed free. She cut the rope, kicked the sea with an earthquake, set afloat. Halfway between Leros and Ikaria her anchor can still be seen underwater.

The island is hollow rock. She is a volcano of stories, a gemstone made of precious fire. She has never known what buoyancy means. She will never anchor again.

The island is more solid now than she's ever been. She is a gigantic tectonic *πανηγύρι*. She is marching. She is a celebration of moving inertia, an unstoppable marble iceberg.

The island might cause a domino of tsunamis that would put the entire archipelago in motion. She is looking her reflection into the blue of the Aegean and loves herself for the first time.

The island does not dream of the men and the wounds they kept on carving on her skin. She only carries the dead ones now. The lizards and the snakes. The grazing goats that turned wild again.

The island dreams of the days she was lava floating in a sea of lava. She reclaims the story she whispered to John who presented it as his own. John was deaf and ill, like all men. She knows who the real God is.

As I am floating here by myself on a tiny caique I am awaiting for her to sail by. Do you think I would survive her rage? Will I understand her revelations? Is she still speaking Koine?

Πως άρχισε η Αποκάλυψις

"...στο νησί που ονομάζεται Πάτμος ο λόγος..."
Αποκάλυψις του Ιωάννου 1:9

Η νήσος ελεύθερη σαλπάρισε. Πετσόκοψε τους κάβους, κλώτσησε τη θάλασσα μ' ένα σεισμό, έβαλε πλώρη.
Στα μισά του πελάγους μεταξύ Λέρου και Ικαρίας η άγκυρά της είναι ακόμα ορατή κάτω από το νερό.

Η νήσος είναι ένας βράχος διάτρητος. Ένα ηφαίστειο από ιστορίες. Ένας κρύσταλλος φτιαγμένος από ιερό πυρ. Δεν έμαθε ποτέ της κολύμπι. Δεν θα αγκυροβολήσει ποτέ ξανά.

Η νήσος είναι πιο στεριά τώρα από ποτέ. Είναι μία γιγάντια τεκτονική πανήγυρις. Η γιορτή της κινούμενης αδράνειας. Ένα μαρμάρινο παγόβουνο που δεν μπορεί να το σταματήσει κανείς.

Η νήσος θα μπορούσε να προκαλέσει ένα ντόμινο από τσουνάμι που θα τάραζε ολόκληρο το αρχιπέλαγος. Κοιτάζει την αντανάκλασή της στο νερό και, για πρώτη φορά, αγαπά τον εαυτό της.

Η νήσος δεν θα ονειρευτεί ποτέ ξανά τους άντρες και τις πληγές που χάραξαν στο δέρμα της. Τώρα τους κουβαλάει νεκρούς. Μόνοι επιβάτες της οι σαύρες και τα φίδια. Τα κατσίκια που ξανάγιναν αγριοκάτσικα.

Η νήσος ονειρεύεται τις μέρες που ήταν ένα κομμάτι λάβα που επέπλεε σε μια θάλασσα από λάβα.

Παίρνει πίσω την ιστορία που ψιθύρισε στο αυτί του Ιωάννη, αυτή που εκείνος την παρουσίασε ως δική του.

Η νήσος ξέρει ποιος είναι ο πραγματικός θεός. Η νήσος ξέρει πως ο Ιωάννης δεν ήταν παρά ένας κουφός, τρελός, ημιθανής άντρας. Όπως όλοι τους.

Καθώς επιπλέω εδώ μόνος μου στο καρυδότσουφλό μου, την περιμένω να περάσει. Λες να γλιτώσω την οργή της; Θα καταλάβω τις αποκαλύψεις της; Μιλάει λες ακόμα τα ελληνικά της Βίβλου;

volcanoed II

the balaclava

holding my skull's tectonic plates

the brain magma

ηφαιστειωθής II

μόνο ο σκούφος συγκρατεί
του κρανίου τις τεκτονικές πλάκες
το μυαλό μου μάγμα

Ghazal for returning to the city in the mountains

Janina, welcome me back, please. I don't know where to start today.
The mountains or the lake? They both break my heart today.

The lake of drowned women. The island of a sadist pasha,
cruelly assassinated. Bodies too decomposed to tell apart today.

The mountain peaks look humiliated without the snow. The lake
is a steamy bowl of algae. The heat is off the charts today.

She keeps the churches lit. She turns mosques to museums. Locks
the castle's synagogue doors. How many pilgrims will depart today?

Moustached cheesemakers. Philosophers frescoed on monastery walls.
Christian neo-martyrs plated in silver. Everyone looks smart today.

Twenty years ago I left and you haven't even noticed. But at the
supermarket everyone was smiling at my shopping cart today.

You were terrified your tongue would suffocate you while you slept.
I clenched my teeth. We stopped sleeping. Would we restart today?

I wake up sweaty to a scorching sunrise. He is alive again, playing
his lute. Petro, the house is falling apart. It's eleven years to the day today.

Ghazal για την επιστροφή στην πόλη των βουνών

Γιάννενα, καλωσορίστε με, σας παρακαλώ. Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω σήμερα.
Απ' τα βουνά ή από τη λίμνη; Και τα δύο μου ραγίζουν την καρδιά σήμερα.

Τη λίμνη των πνιγμένων γυναικών. Το νησί του βάνουσου πασά, που βάνουσα δολοφονήθηκε.
Κορμιά από καιρό λιωμένα. Δεν μπορώ να τ' ανασύρω σήμερα.

Οι βουνοκορφές ταπεινωμένες δίχως χιόνι. Η λίμνη ένα αχνιστό πιάτο άλγη.
Να γείρω κάτω από τα θνήσκοντα πλατάνια να γλιτώσω από τον καύσωνα σου σήμερα.

Κρατάς τις εκκλησιές ολάνοιχτες. Κάνεις τα τζαμιά μουσεία. Κλειδώνεις με βαριά κλειδιά του
κάστρου τη συναγωγή. Πόσοι προσκυνητές λες θα αναχωρήσουν σήμερα;

Μουστακαλήδες τυροκόμοι. Φιλόσοφοι αγιογραφημένοι σε τοίχους μοναστηριών. Χριστιανοί
νεομάρτυρες επαργυρωμένοι. Όλοι φαίνονται τόσο όμορφοι σήμερα.

Πριν είκοσι χρόνια έφυγα και δεν το πρόσεξε κανείς. Αλλά στο σουπερμάρκετ
όλοι το καρότσι με τα ψώνια μου κοιτούν και μου χαμογελούν σήμερα.

Εσύ φοβόσουν ότι τη γλώσσα σου θα καταπιείς και θα πνιγείς ενώ κοιμόσουν.
Εγώ τα δόντια μου έτριζα. Ούτε που κοιμόμασταν πια. Θα ξαναρχίζαμε λες, σήμερα;

Ξυπνώ ιδρωμένος από μια πυρακτωμένη ανατολή. Είναι ζωντανός ξανά και παίζει
το λαγούτο του. Το σπίτι καταρρέει. Πέτρο, είναι έντεκα χρόνια σαν σήμερα.

Back to Phnom Penh

for Sokly

the windows opaque
dust and soot and longing
hideous high rises
the Mighty Mekong, all Four Faces

eleven years ago, I crossed that river
a day of banners, smiling, semi-naked crowds

I despised lukewarm water and half-nakedness
bare bodies are superb
fearless and immortal
the fourteen last corpses at the S-21 were still
half-clothed and bloated

all I had was a lovely swim
a dive innocent and cleansing
the Mighty waters carrying with them
some of their icy homeland
even in the middle of the month of April

then, two years ago, you hanged yourself
in a tiled bathroom
in a new condominium
I thought I did not wish to return to
this capital of returnees
but I am one of you

I seek nothing Russian at the Russian Market
I stroll around the Olympic Stadium
that never hosted the Games
I climb the promised hill
that is nothing but a decent-sized stupa

Επιστροφή στην Πνομ Πεν

για τον Σοκλύ

τα παράθυρα αδιαφανή
σκόνη κι αιθάλη και νοσταλγία
αποτρόπαιοι ουρανοξύστες
ο Μέγας Μεκόνγκ, όλα τα Τέσσερα Πρόσωπά του

έντεκα χρόνια πριν, διέσχισα κολυμπώντας αυτό το ποτάμι
μια μέρα με παντιέρες και χαμογελαστά, ημίγυμνα πλήθη

απεχθανόμουν το χλιαρό νερό και την ημιγύμνια
τα ολόγυμνα σώματα είναι όμορφα
ατρόμητα κι αθάνατα
τα δεκατέσσερα τελευταία πτώματα στο S-21 βρέθηκαν
ημίγυμνα και πρησμένα

το μόνο που μου έμεινε ήταν ένα υπέροχο μπάνιο
μια βουτιά αθώα και καθαρική
τα νερά που μετέφεραν μαζί τους
λίγη από την παγωμένη πατρίδα τους
ακόμα και στα μέσα ενός καυτού Απριλίου

κι ύστερα, πριν δύο χρόνια, κρεμάστηκες
σε ένα μπάνιο με πλακάκια λευκά
σε μια πολυκατοικία καινούρια
νόμιζα ότι δεν θ' ήθελα ποτέ να επιστρέψω
σ' αυτή την πρωτεύουσα των επαναπατριζόμενων
αλλά είμαι ένας από εσάς

δεν ψάχνω τίποτα Ρωσικό στη Ρωσική Αγορά
περπατάω γύρω από το Ολυμπιακό Στάδιο
που δεν φιλοξένησε ποτέ τους Αγώνες
ανεβαίνω τον περιβόητο λόφο που δεν είναι
παρά μια αξιοπρεπούς μεγέθους στούπα

Mumbai birthday upgrade

my bed
could have accommodated five bodies
large and small
meters two-by-three of a Colaba pavement
one block away

my sleep
shallow and narrow
could have hosted a myriad of nightmares
meters one-seventy-by-one, the rest void
like a post-midnight lobby

later, on my knees
chewing customer-service-love carbohydrates
I checked for blood stains
on the carpet
the door
the walls
the ceiling
for bullet-chipped corners

nothing

five-star amenities
a semi-Procrustean bed
a massacre palpable and invisible

αναβάθμιση δωματίου στη Βομβάη

το κρεβάτι μου
θα μπορούσε να κοιμίσει πέντε άτομα
μεγάλα και μικρόσωμα
μέτρα δύο επί τρία ενός πεζοδρομίου της Colaba
ένα οικοδομικό τετράγωνο πιο πέρα

ο ύπνος μου
ρηχός και στενός
θα μπορούσε να φιλοξενήσει μυριάδες εφιάλτες
μέτρα ένα κι εβδομήντα, ο υπόλοιπος κενός
σαν μεταμεσονύκτιο λόμπι ξενοδοχείου

αργότερα στα τέσσερα
μασουλώντας υδατάνθρακες
αγάπη γενεθλίων εκ μέρους της διεύθυνσης
να ψάχνω για κηλίδες αίματος
στο χαλί
την πόρτα
τους τοίχους
το ταβάνι
για σημάδια από σφαίρες στις γωνίες

τίποτα

πεντάστερη εξυπηρέτηση
μια κλίνη ημι-Προκρούστεια
μια σφαγή αισθητή και αόρατη

litterate

and the next morning there they were
all three
the bee-eater and the bee and the
jacaranda tree
and also me – an alien, a nuisance
an anomaly

for I had committed the sin
of sloth
I was the cursed one to read the words
of wrath

[numbered, wooden, nailed]

BEE REMOVER
TREE CUTTER

and in my hotel room, it was only an oath
I took
I glued the final twenty-two chapters back onto
the *book*

this world should not be
saved
and since I have put all my devices on
flight mode
I don't even have the means to warn
you

ανγράματος

και το επόμενο πρωί ήταν όλοι πάλι
εκεί
η μέλισσα, η τζακαράντα και ο
μελισσοφάγος
κι εγώ- ο ξένος, η προσωρινή
ανωμαλία

καθώς είχα διαπράξει το αμάρτημα
της αδράνειας
με καταράστηκαν να διαβάσω εγώ
τις λέξεις της οργής

[καρφωμένες, αριθμημένες, ξύλινες]

ΜΕΛΙΣΣΟΚΤΟΝΟΣ ΔΕΝΤΡΟΚΟΠΙΟΣ

πίσω στο ξενοδοχείο, μόνο έναν
όρκο πήρα
κόλλησα τα τελευταία είκοσι επτά κεφάλαια
ξανά στο βιβλίο

αυτού του κόσμου δεν του αξίζει
να σωθεί
και καθώς έβαλα όλες μου τις συσκευές
σε λειτουργία πτήσης
δεν έχω καν τον τρόπο να σε
προειδοποιήσω

meteorological anomalies

I

I wanted the exquisite
views, of cliffs and the archipelago
she would be happy wherever
I would be content

expectations bring sorrow

I said, and she
said nothing
hers or borrowed

what views?
four days of fog

I scrolled
she read
we slept
the fog thickened and thinned and thickened
I overscrolled
she overread
we overused the room service

crossing ground and airborne clouds

I finished the most beautiful book

she said, and I
said nothing
mine or borrowed
I will never be decent

two airports
    to take off from
        to land at

II

it was not
the monsoon-soaked Saturday
the lustful boredom
that made me type 'yes'
it was curiosity
the interior of Sea Green Hotel
in Marine Drive

it was so boring
so insignificant
the green colour excruciating
corridors smelling
of Dettol and parathas
three breakfasts old
what a deception, that art-deco façade

the man in 306 sweet
and needy
my hesitations lost into the vastness of the room
-vastness being the only luxury-
the violence of the rain
outside the Marine Drive flowing
into the Arabian Sea

we were languorous and sweaty and impotent
caressing his forehead, his thinning hair
his loveless four
decades, all night
he wept and snored and purred and
he glowed
soft and docile and placid
a ragdoll

the first taxi honk
the deserted Sunday morning train
Victoria Terminus to Bandra
dodges' kadening through the slums
swaying coconut trees
monsoon-lush weeds
hiding piles of garbage

III

typhoon Shanshan was to hit Tokyo
August 8-9
the forecast pulled the crowds indoors
into the malls and the one million restaurants
I had a hot bowl of ramen
ate it alone
then the wind pushed everyone
into their tiny flats and hotel rooms

all this texting
for nothing
because of
    thanks to
        Shansan

we never met
sometimes it takes a natural
to prevent a manmade disaster

μετεωρολογικές ανωμαλίες

I

αποζητούσα την εξαίσια
θέα των γκρεμών και του αρχιπελάγους
θα ήταν ευτυχής όπου κι αν βρισκόταν
κι εγώ το ίδιο

οι προσδοκίες φέρνουν οδύνη
είπα, και εκείνη
δεν είπε τίποτα
δανεικό ή δικό της

ποια θέα;
τέσσερις μέρες πυκνής ομίχλης

εγώ σκρολάρισα
εκείνη διάβασε
κοιμηθήκαμε
η ομίχλη πύκνωσε κι αραίωνε
εγώ παρασκρολάρισα
εκείνη παραδιάβασε
παραχρησιμοποίησαμε την υπηρεσία δωματίου

διασχίζοντας εδάφια κι αέρινα σύννεφα
τέλειωσα το πιο ωραίο βιβλίο
είπε, κι εγώ
δεν είπα τίποτα
δανεικό ή δικό μου
ποτέ μου δεν υπήρξα κύριος

δύο αεροδρόμια
ένα για να προσγειωθώ
ένα για να απογειωθεί

II

δεν ήταν
ο μουσώνας, το βροχερό Σάββατο
η λάγνα ανία
που μ' έκαναν να πληκτρολογήσω «ναι»
ήταν η περιέργεια
το εσωτερικό του Sea Green Hotel
στο Marine Drive

τόσο βαρετό
τόσο ασήμαντο
το πράσινο χρώμα αηδιαστικό
οι διάδρομοι μύριζαν
Dettol και παράθες
μπαγιάτικες
τι απάτη η art-deco πρόσοψη

ο ένοικος του 306 γλυκός
και ζήτουλας
οι δισταγμοί μου εξατμίστηκαν
στην απεραντοσύνη του δωματίου
-απεραντοσύνη ήταν η μόνη πολυτέλεια-
η βία της βροχής έξω από το παράθυρο
το Marine Drive να ρέει
προς τη Θάλασσα της Αραβίας

ήμασταν νωχελικοί, ιδρωμένοι κι ανίκανοι
χάιδενα το μέτωπό του, τα αραιά μαλλιά του
τις τέσσερις δεκαετίες του
της αγαμίας, όλη νύχτα
έκλαιγε και ροχάλιζε και γουργούριζε και
έλαμπε
απαλός κι υπάκουος και γαλήνιος

το πρώτο κορνάρισμα του ταξί
το έρημο τραίνο Κυριακή πρωί
Victoria Terminus προς Bandra
διασχίζοντας τις απέραντες παραγκουπόλεις
οι φοίνικες λικνίζονταν
τα αγριόχορτα φουντωμένα από τον μουσώνα
έκρυβαν σωρούς τα σκουπίδια

III

ο τυφώνας Shansan επρόκειτο να χτυπήσει το Τόκιο
8 με 9 Αυγούστου
η πρόβλεψη τράβηξε τα πλήθη σε χώρους εσωτερικούς
τα εμπορικά κέντρα και το ένα εκατομμύριο εστιατόρια
παράγγειλα ένα καυτό μπολ ράμεν
το έφαγα μόνος
μετά ο αέρας μας έσπρωξε όλους
σε μικροσκοπικά διαμερίσματα και δωμάτια ξενοδοχείων

τόσα μηνύματα
για το τίποτα
εξαιτίας του

χάρη στον

Shansan

δε συναντηθήκαμε ποτέ
μερικές φορές χρειάζεται μια φυσική καταστροφή
για να αποφευχθεί μια ανθρωπογενής

IV

How did I win my pair of lungs

a sonnet

Remembering the oddities of night,
The coral chessboard and the chandelier
Medusa-shaped. The underwater light
like plankton floating, masking our fear.
Your terror of asphyxia and mine,
the fear of you departing me, concealed
like gills by fishskin. While our carbon spine
exposed, revealed, is acting like a shield.
Medusa's call demands a new divide,
The pawns march on two vacant squares a time,
A seahorse gallops its L-shape ride,
The only king afloat commits a crime.
I left the game; air seized me by the beard
I won, my gills dissolved and disappeared.

Πως κέρδισα τους πνεύμονές μου σχεδόν σονέτο

Θυμάμαι τις ανακολουθίες της νύχτας,
Την κοραλλιογενή σκακιέρα και τον πολυέλαιο
σε σχήμα Μέδουσας. Το υποβρύχιο φως
σαν πλαγκτόν να επιπλέει καλύπτοντας τους φόβους μας.
Ο τρόμος σου της ασφυξίας κι ο φόβος ο δικός μου
ότι θα μ' αφήσεις, κρυμμένοι καλά σαν τα βράγχια
κάτω από το δέρμα του ψαριού.
Ενώ η σπονδυλική μας στήλη εκτεθειμένη,
αποκαλυμμένη, να λειτουργεί σαν ασπίδα.
Η Μέδουσα κατεβαίνει κι απαιτεί μια νέα παρτίδα,
Τα πόνια τρέχουν, δύο κενά τετράγωνα τη φορά,
Οι ιππόκαμποι αρχίζουν να καλπάζουν σε σχήμα Γ,
Κι ο ένας βασιλιάς επιπλέοντας διαπράττει ένα έγκλημα.
Εγκατέλειψα το παιχνίδι, ο αέρας με άρπαξε από τα γένια...
Κέρδισα. Τα βράγχια μου διαλύθηκαν και εξαφανίστηκαν.

How did I win my pair of lungs II

I remember the incongruities
of the evening, the mother-of-pearl
chessboard underneath the gigantic
medusa-shaped chandelier.
Admitting all we knew were lies,
you hiding your fear of dying
of asphyxia, me afraid of you dying
on me, all our fears concealed
like gills under a layer of fishskin.
Our monologues floating like
plankton. Until the giant medusa
leaves the ceiling and lands
between us, demanding a new
game. The pawns start moving
two squares at a time, the seahorses
galloping in L-shape, the only king
afloat commits a crime. I abandon
the game and I forget how to
breathe underwater- an air bubble
looming, seized me by the beard.

Πως κέρδισα τους πνεύμονές μου καθόλου σονέτο

Θυμάμαι τις ανακολουθίες
της βραδιάς, τη μαργαριταρένια
σκακιέρα κάτω από το γιγαντιαίο
πολυέλαιο σε σχήμα μέδουσας.
Την παραδοχή ότι όλα όσα ξέραμε ήταν ψέματα,
εσύ να κρύβεις το φόβο σου ότι θα πεθάνεις
από ασφυξία, εγώ το δικό μου πως θα μου πεθάνεις.
Φόβοι καλά κρυμμένοι όπως τα βράγχια
κάτω από το δέρμα του ψαριού.
Οι μονόλογοι μας να επιπλέουν
σαν πλαγκτόν. Μέχρι που η γιγαντιαία μέδουσα
αφήνει το ταβάνι και προσγειώνεται
ανάμεσά μας, απαιτώντας μια νέα
παρτίδα. Τα πόνια αρχίζουν να κινούνται
δύο τετράγωνα τη φορά, οι υπόκαμποι
να καλπάζουν σε σχήμα Γ, ο μοναδικός βασιλιάς
να επιπλέει διαπράττοντας ένα έγκλημα.
Εγκαταλείπω το παιχνίδι και ξεχνάω πώς να
να αναπνέω υποβρυχίως - μια απειλητική φυσαλίδα
αέρα με αρπάζει ξαφνικά απ' τα γένια, τα βράγχια μου
διαλύονται στο νερό της θάλασσας.

βοτανικός κήπος

στέκονται
μόνοι
ή σε ζεύγη
περιφραγμένοι
φυλασσόμενοι
επισκεπτήριο μόνο
από την ανατολή
ως τη δύση

δεν έχω άλλη
επιλογή παρά
να περιμένω
ως την αυγή
περνώ
την πύλη
καθώς με κοιτούν
από ψηλά
καθώς τους
ακουμπώ με την
απαλότητα ενός
συν-
μετανάστη

πως είστε
σήμερα;
ρωτώ
θυμούμενος πως
δεν περιμένω
απάντηση
η γλώσσα
της σκιάς
και των πεσμένων
φύλλων
με κάνει να
θέλω να
κλαίω

δεν έχω
εγώ
κανένα θεό
να ικετεύσω
θαύματα
ο ψηλός
από το Χαλέπι
θαλερός
ψηλότερος από
οποιονδήποτε
άλλον

πίσω στη
Συρία
οι γίγαντες από
το Moreton Bay
ένα ζευγάρι
δέους

αυτοεξόριστος
εγώ, κοντός
ξεριζωμένος
αικίνητος
καταραμένος
να καίω
μόνος μου
τους καταυλισμούς μου
κατά μήκος
του δρόμου
και πάντα
μόνος
κι εγώ

botanical garden

they stand
    alone
or in pairs
    fenced
and guarded
    accessible only
from sunrise
    to sunset

I have
    no choice
but wait
    until dawn
I step through
    the gate
as they watch
    me from above
as I touch
    them with the
softness of
    a fellow
migrant

*how are you
    today?*
I ask them
    remembering
I need
    no answers
the language
    of shade
and fallen leaves
    makes me
want to
    cry

I have
    no god
to ask for more
    miracles
the tall one
    from Aleppo
thriving
    taller than
would have ever
    been
back in
    Syria

the giants from
    Moreton Bay
a pair of
    awe

self-exiled
    short me
mobile and
    rootless
cursed to
    burn
my own
    camps
along the road
    and lonely
too

Tortoise Ghazal

They asked me to place something precious on the altar. I said "I have nothing."
How sorry I am to have forgotten you! You, that I always carry on me, my amulet tortoise.

Not that you have protected me much, for that matter. One by one my loved ones
are leaving. You seem to bring longevity only to yourself, oh heartless tortoise.

You didn't even bring me tardiness. I blink and it's already night, Friday, end of April,
and I'm already fifty. You didn't tell us that the hare won after all, tortoise.

You're beautiful, though. Your carapace brings me admiration. And such a wonderful
swimmer you are, damn you! I love swimming with your cousin, the sea turtle.

I know, I know, you carry not just your home but the whole universe on your back.
And worst of all? You lean on a turtle, and in turn, she herself leans on a turtle

Ένα ghazal για τη χελώνα

Μου ζήτησαν να βάλω στο βωμό κάτι πολύτιμο δικό μου κι εγώ είπα «δεν έχω τίποτα»
Πόσο ντρέπομαι που σε ξέχασα, ενώ πάντα πάνω μου σε κουβαλώ, φυλαχτό-χελώνα.

Όχι πως κι εσύ με φύλαξες και πολύ, εδώ που τα λέμε. Ένας ένας αυτοί που αγαπώ
φεύγουν. Φαίνεται πως μακροζωία μόνο στον εαυτό σου φέρνεις, άκαρδη χελώνα.

Ούτε καν βραδύτητα δε μου 'φερεις. Ανοιγοκλείνω τα μάτια κι είναι βράδυ, Παρασκευή,
τέλος Απρίλη και είμαι ήδη πενήντα. Δεν ήξερα πως τελικά σε κέρδισε ο λαγός, χελώνα.

Είσαι όμορφη όμως. Το καύκαλό σου πάντοτε μου φέρνει θαυμασμό. Και κολυμβήτρια
δεινή, ανάθεμά σε! Πόσο μ'αρέσει να κολυμπώ με την ξαδέρφη σου, θαλάσσια χελώνα.

Ξέρω, ξέρω. Κουβαλάς όχι μόνο το σπίτι σου, μα το σύμπαν ολόκληρο στην πλάτη σου.
Και το χειρότερο; Πάνω σε χελώνα στηρίζεσαι κι εσύ, κι αυτή με τη σειρά της πάλι σε
χελώνα

$$F_n = F_{n-1} + F_{n-2}$$

a found fib poem

pet
als
of a
growing flow
er, a pinecone, the
shell of sea snail, a spider's web

$$\varphi_n = \varphi_{n-1} + \varphi_{n-2}$$

δάνειο ποίημα φιμπονάτσι

δια
κλά
δωση
στα δέντρα
η διάταξη
των φύλλων σ' ένα στέλεχος

my meditation teacher

the late morning light still soft and cold
I am waiting here for you featureless
occupying the moss-cushioned space
between two clawed branches

waiting for you to make a new one today
a spiderweb woven of math and silence
hoping to be part of it, to be shaped
into something ephemeral and eternal

we will not try to seduce insects
and arthropods, they will come voluntarily
to us, and we will hold no grudges
to the arrogant and oblivious mammals

tearing us apart- we will together be cured
of the denial of impermanence- you will
rely on the wind to carry the filaments
across the gaps and I will rely on you

ο δάσκαλος διαλογισμού μου

το φως αργά το πρωί ακόμα απαλό και παγωμένο
σε περιμένω εδώ άμορφος
καταλαμβάνοντας το χώρο με τα βρύα
ανάμεσα σε δύο κλαδιά κυρτά σαν νύχια

περιμένοντας να κάνεις ένα καινούργιο σήμερα
έναν ιστό υφασμένο με μαθηματικά και σιωπή
ελπίζοντας να γίνω μέρος του, να μεταμορφωθώ
σε κάτι εφήμερο και αιώνιο

δεν θα προσπαθήσουμε να αποπλανήσουμε τα έντομα
και τ' αρθρόποδα, αυτά θα έρθουν σε μας
εθελούσια και δεν θα κρατήσουμε κακία
στα αλαζονικά και εν αγνοία θηλαστικά

που θα μας ξεσκίσουν - θα θεραπευτούμε από
την άρνηση της παροδικότητας – εσύ θα βασίζεσαι
στον άνεμο να μεταφέρεις τα νήματα μεταξύ
των κενών και εγώ θα βασίζομαι σε σένα

ripened

cut by a peach slice
not the blunt blade I used to
knife the overripe flesh

υπερώριμος

του ροδάκινου η στομωμένη σάρκα
μ' έκοψε, όχι του μαχαιριού
η λεπίδα η κοφτερή η ώριμη

ghazal on how to eat cherries

Eat the blossoms, welcome them into your breakfast bowl, inhale their odourless colours, shapes too pretty to digest– you may have to wait long for the cherries.

The season is short and the price is high. Do you remember Chernobyl? You ate so many then,
with malignant fear but no less joy. Aren't those the ones you miss the most and cherish?

Those old nuclear fruits still so brilliant. The immortal newcomers are so annoying unblemished skin and toned flesh. Wear them only as ornaments now – earring cherries.

Enter the drinking den of tough men's cigars and on-the-rocks masculinity. Order the most flamboyant of drinks, lick the candied rim, gulp, chew, swallow maraschino cherries.

Run naked with your claws and fangs out, dance with innocent anaemic strangers. How does their body taste? Look in the mirror at your gums – bloodthirsty cherries.

ghazal για το πώς να τρώτε κεράσια

Φάτε τους ανθούς, καλωσορίστε τους στο μπολ του πρωινού, εισπνεύστε τα άοσμα χρώματα
όμορφα σχήματα κι αχώνευτα – πρέπει κανείς να περιμένει πολύ για τα κεράσια

Η εποχή σύντομη κι η τιμή υψηλή. Θυμάστε το Τσερνόμπιλ; Φάγατε τόσα πολλά τότε
με φόβο κακοήθη, μα όχι με λιγότερη χαρά. Δεν σας λείπουν πιο πολύ εκείνα τα κεράσια;

Υπέροχα παλαιά φρούτα, πυρηνικά κι εμπύρηννα, τα νεοφερμένα αθάνατα και τόσο
ενοχλητικά.
Φλούδα απεγάδιαστη και γυμνασμένη σάρκα, μόνο διακοσμητικά πια – σκουλαρίκια
κεράσια

Μπείτε στο πιο σκοτεινό μπαρ, των πούρων και της αρρενωπότητας on-the-rocks, πάρτε το
πιο
φантаχτερό ποτό, γλείψτε το ζαχαρωμένο χείλος, πιείτε, μασήστε, καταπιείτε μαρασκίνο
κεράσια

Τρέξτε γυμνοί με τα νύχια και τους κυνόδοντές σας έξω, χορέψτε με αθώους αναιμικούς
αγνώστους
Πώς είναι η γεύση του σώματός τους; Πώς σας φαίνονται τα ούλα σας στον καθρέφτη; –
αιμοδιγή κεράσια

V

heteroluminescent

You told me once I am your moon; what you meant eludes me
As your other words that twirl me around and loop me back
I am stepping over and around them, you keep on talking
I wonder what keeps us together, our busy lives on track

As your other words that twirl me over and loop me back
The astronomical reference makes me cringe and laugh
I wonder what keeps us together, our busy lives on track
And I remember all I ever gifted you was a telescope

The astronomical reference makes me cringe and laugh
Of billion galaxies you picked the closest, tiny satellite
I do remember all I ever gifted you was a telescope
Almost a toy, myopic like me before presbyopia kicked in

Of billion galaxies you picked the closest, tiny satellite
Not even a planet nor a star, a body with borrowed light
Almost a toy, myopic like me before presbyopia kicked in
And all I have to do is remind you of our luminous days

Not even a planet nor a star, a body with borrowed light
but with gravity enough to keep us together
And all I have to do is remind you of our luminous days
The story between us which always went unspoken.

A body with gravity enough to keep us together
I am stepping over and around it, you keep on talking
The story between us remains unspoken.
You told me once I am your moon; what you meant still eludes me

ετερόφωτος

Μου είπες κάποτε ότι είμαι το φεγγάρι σου- τι εννοούσες μου διαφεύγει
Όπως και τα άλλα σου λόγια που με στριφογυρίζουν και με πισωγυρνούν
Τα παρακάμπτω και τα αποφεύγω, εσύ συνεχίζεις να μιλάς
Αναρωτιέμαι τι μας κρατάει μαζί, την κοινή μας ζωή σε τροχιά

Όπως και τα άλλα σου λόγια που με στριφογυρίζουν και με πισωγυρνούν
Η αστρονομική σου αναφορά με κάνει να καγχάζω και να γελώ
Αναρωτιέμαι τι μας κρατάει μαζί, την κοινή μας ζωή σε τροχιά
Και θυμάμαι ότι το μόνο που σου χάρισα ποτέ ήταν ένα τηλεσκόπιο

Η αστρονομική αναφορά με κάνει να καγχάζω και να γελώ
Από δισεκατομμύρια γαλαξίες διάλεξες τον πιο κοντινό, μικροσκοπικό δορυφόρο
Θυμάμαι ότι το μόνο που σου χάρισα ποτέ ήταν ένα τηλεσκόπιο
Σχεδόν ένα παιχνίδι, μυωπικό όπως κι εγώ πριν αρχίσει η πρεσβυωπία

Από δισεκατομμύρια γαλαξίες διάλεξες τον πιο κοντινό, μικροσκοπικό δορυφόρο
Ούτε καν ένα πλανήτη, ούτε καν ένα αστέρι, παρά ένα σώμα ουράνιο με φως δανεικό
Σχεδόν ένα παιχνίδι, μυωπικό σαν εμένα πριν αρχίσει η πρεσβυωπία
Και το μόνο που έχω να κάνω είναι να σου θυμίζω τις μέρες μας τις φωτεινές

Ούτε καν ένα πλανήτη ούτε καν ένα αστέρι, παρά ένα σώμα ουράνιο με φως δανεικό
αλλά τουλάχιστον με βαρύτητα αρκετή να μας κρατήσει μαζί
Και το μόνο που έχω να κάνω είναι να σου θυμίζω τις μέρες μας τις φωτεινές
Την κοινή μας ιστορία μας που πάντα έμενε ανείπωτη.

Ένα σώμα με βαρύτητα αρκετή να μας κρατήσει μαζί
Το προσπερνώ και το παρακάμπτω, εσύ συνεχίζεις να μιλάς
Η κοινή μας ιστορία μας παραμένει ανείπωτη.
Μου είπες κάποτε ότι είμαι το φεγγάρι σου- τι εννοούσες ακόμα μου διαφεύγει

red water

hideous holidays houses
all the way down
the deep blue sea
forest clearings
turned to parking lots
under the thick shade
of centennial plane trees
i kneel in the stone tube
the red water fizzes and bubbles
hugs me, icy, melted snow

here is where grandpa
gave me my name
taught me how to swim
grandma peeling purple
onions and blood red
tomatoes to cook her okra
wearing a plastic flowery apron
both long gone and i
will never become a grandpa
will teach none how to float

almost everyone else is dead
from those early summers
except mom, still swimming
with her hat on, sometimes
her sunglasses too, crying
when she thinks I can't hear her
crying some more when she knows
I do-- bitching her dead mother-in-law
on her cooking, the cleanliness of her
house--and me for everything I do

the red water fizzes
and bubbles, the skin
tingling from the carbon
-dioxide and the rust
i get out, run towards
the sea- warm and clear
under the August glare-
and as i'm dripping salt
i call her- "mom" i say,
"grandma's nutella smelled of onions..."

κόκκινο νερό

άχαρα δωμάτια ενοικιαζόμενα
μέχρι κάτω στη θάλασσα
αιωνόβια πλατάνια στέγαστρα
για τ' αυτοκίνητα των παραθεριστών
γονατίζω στην πέτρινη γούρνα
το κόκκινο νερό αναβλύζει κι αναδεύεται
μ' αγκαλιάζει, πάγος, λιωμένο χιόνι

το' να χέρι του παππού κάτω από τις ωμο-
πλάτες μου, τ' άλλο κάτω από τα γόνατα
ανάσκελα κοιτώ τον ήλιο κι επιπλέω
η γιαγιά καθαρίζει μωβ κρεμμύδια
ατέλειωτα και ματωμένες ντομάτες
για τις μπάμιες της τις μυξιάρες
που κολυμπούν στο λάδι, μ' αγκαλιάζει
στο ένα χέρι πάντα το μαχαίρι βρώμικο
κι η πλαστική της ποδιά, λουλουδάτη
λιπαρή να τρίζει -- «τζιέριμ' ...» λέει

κι οι δύο φευγάτοι από καιρό κι εγώ
παππούς ποτέ δε θα γίνω, ούτε κολύμπι
σε κανένα θα μάθω, κι όλοι σχεδόν οι άλλοι
από κείνα τα καλοκαίρια νεκροί, εκτός
απ' τη μαμά, που κολυμπάει ακόμα
με το καπέλο, μερικές φορές και τα γυαλιά
ηλίου-- να κλαίει όταν νομίζει πως δεν μπορώ
να την ακούσω- και μετά να κλαίει πάλι όταν
σιγουρευτεί πως είμαι δίπλα κι ακούω καλά
να κατηγορεί την πεθερά της για τη
μαγειρική της και το σπίτι της το βρώμικο
κι εμένα για ό,τι κάνω, για όλα, πάντα και τώρα

το κόκκινο νερό φουσκώνει κι αφρίζει
το δέρμα μυρμηγκιάζει από το διοξειδίο
του άνθρακα και τη σκουριά και το κρύο
βγαίνω και τρέχω προς τη θάλασσα
ζεστή και κρυστάλλινη κάτω από την
αυγουστιάτικη αντηλιά, στάζοντας αλάτια
την παίρνω στο τηλέφωνο—«μαμά» της λέω
«η μερέντα της γιαγιάς μύριζε κρεμμύδι...»

Triolet for my mother to whom I haven't come out as an amateur ornithologist yet

To whom have you addressed all those praising words,
on their looks and their brains and their kindest soul,
noble things that they did, such as saving birds?
To whom have you told all those praising words?
For with me all you've shared were two tiny thirds
of a half-assed cheer and a full-blown scowl.
To whom have you told all those praising words,
on their looks and their brains and their kindest soul?

Triplet για τη μάνα μου που ακόμη δεν έμαθε πως είμαι ερασιτέχνης ορνιθολόγος

Σε ποιον αλήθεια απεύθυνες όλα τα κομπλιμέντα
πως είναι όμορφοι πολύ και ξύπνιοι και ψυχούλες
πως σώζουν σπάνια πουλιά κι είν' άσσοι στην κουβέντα;
Σε ποιον αλήθεια απεύθυνες όλα τα κομπλιμέντα;
Γιατί για μένα κράταγες το «βλάκας με πατέντα»
τσιγγούνικα με έραινες μ' ασήμαντες ευχούλες.
Σε ποιον αλήθεια απεύθυνες όλα τα κομπλιμέντα
πως είν' ωραίοι και καλοί και ξύπνιοι και ψυχούλες;

the male mountain

he stands alone in the middle of the sea, a gulf to his left
a gulf to his right, so bright the day glows gold around him

i am free to go anywhere i want yet i stay on the tracks
the most beaten, shade of oaks and rocks, breeze of bays

and leaves, he watches me walking with eyes of schists
and marble, "will i live long?" i ask him, forgetting he only

has eyes and mouths but no ears, my question echoes and
returns to me not unanswered but unacknowledged- which is

the right thing to expect from him- i am a man which means
i am a murderer of women and newborns even if my hands

have never been smeared with blood, the only woman allowed
here over the last one thousand years is a virgin mother of a son

that came to save himself and very few of us, which means
nobody is being born here anymore- no births, only deaths

he soon gets bored and stops watching me and the old inhabitants
monks from ukraine and the peloponese, dying men from russia

and thrace, there are fresh batches of male pilgrims every day from
places near and afar, new murderers of women and weaker men

and unwatched i can now do even more of the things i want, yet
i do not swim, i do not stay idle, i keep on walking on thousand

year old *kalderimia* built for mules and donkeys -male
of course- until i reach another monastery and check in

i hate him no matter how peaceful he makes me feel, how tasty his fasting
meals are, i hate how he lurks to see whether i shall kiss the holy relics

and i cannot deceive him nor even myself, however loud
i may scream "i am not yours" in his pious hairy face

το αρσενικό βουνό

στέκεται ορθός καταμεσής της θάλασσας, ένας κόλπος στα αριστερά
έναν στα δεξιά του, τόσο φωτεινός που η μέρα λάμπει χρυσή γύρω του

ελεύθερος να πάω όπου θέλω κι όμως μένω στα μονοπάτια τα πιο
πατημένα, σκιά από βελανιδιές και βράχους, αύρα θαλασσινή και

αιθαλής, με παρακολουθεί να περπατάω με μάτια από σχιστόλιθο
"θα ζήσω χρόνια πολλά;" τον ρωτάω, ξεχνώντας πως μόνο μάτια έχει

και στόματα πολλά αλλά όχι αυτιά, η ερώτησή μου αντηχεί και
επιστρέφει σε μένα όχι μόνο αναπάντητη αλλά ανήκουστη- λες

κι ήταν δυνατό να περιμένω κάτι άλλο απ' αυτόν- είμαι άντρας που
σημαίνει είμαι δολοφόνος γυναικών και νεογέννητων ακόμα και αν

τα χέρια μου δεν έχουν ποτέ λερωθεί με αίμα, η μόνη γυναίκα που
μένει εδώ εδώ και χίλια χρόνια είναι η παρθένος μητέρα ενός γιου

που ήρθε να σώσει τον εαυτό του και μερικούς από εμάς όπερ σημαίνει
κανείς δεν γεννιέται πια εδώ- εδώ μόνο έρχεσαι να πεθάνεις

σύντομα βαριέται να μας παρακολουθεί, εμένα και τους μόνιμους
κατοίκους, μοναχούς από την ουκρανία και την πελοπόννησο, ρώσους

και θρακιώτες ετοιμοθάνατους- φρέσκες παρτίδες προσκυνητών
από μέρη κοντινά και μακρινά, νέοι δολοφόνοι γυναικών και αδυνάτων

μακριά από την προσοχή του είμαι ακόμη πιο ελεύθερος αλλά ούτε
κολυμπάω, ούτε τεμπελιάζω, συνεχίζω να περπατάω σε χιλιόχρονα

καλντερίμια φτιαγμένα για μουλάρια και γαϊδούρια -αρσενικά φυσικά-
ώσπου να φτάσω στο μοναστήρι το επόμενο να περάσω τη βραδιά

τον μισώ που μου δίνει ηρεμία τόση και γαλήνη, που με ταιΐζει γεύματα
νησιτίσιμα, που παραφυλά να δει αν θ' ασπαστώ λείψανα ιερά μακάβρια

και να ξεγελάσω δεν μπορώ ούτε αυτόν ούτε καν εμένα τον ίδιο όσο κι αν
ουρλιάζω "εγώ δικός σου δεν είμαι " στα ευσεβή τριχωτά μούτρα του

the edible monster

*for maria, my storyteller and her inuit story 'the huntress'
that she told me during a heatwave in eressos, lesvos*

the second time i woke up
on a narrow strip of sand
to the north a sinister sea
to the south a frozen land

i started walking towards the west
knowing why walking
not knowing why the west
i walked for this time i knew
i would finally meet the monster
i knew it as soon as my eyes
returned back to their sockets

and it was my mother the monster
and the monster was me -- from
the time i couldn't tell me from her--
"no!" she screamed, looking at me
her eyes oozing blood and bile
"it's only you the monster" she hissed
"i know because i gave birth to you"
"i am hungry" she then whispered
"cause i have been the huntress but
it was you, the men who ate all the meat"

i cut my right arm and we savoured
it together and i went back
to walking towards the west
even it didn't matter anymore
she had ten years more to live
and i had thirty, maybe more

το βρώσιμον κτήνος

*για τη μαρία μου την παραμυθού και την ιστορία των ινουίτ « η κυνηγός»
που μου αφηγήθηκε μια μέρα με καύσωνα στην ερεσσό της λέσβου*

τη δεύτερη φορά ξύπνησα
σε μια στενή λωρίδα άμμου
μια ύπουλη θάλασσα πίσω μου
μια παγωμένη γη μπροστά μου

ξεκίνησα προς τη δύση να περπατώ
ξέροντας καλά γιατί βαδίζω
αγνοώντας γιατί προς τα δυτικά
αυτή τη φορά όμως το ήξερα
το κτήνος πως θα συναντήσω
σαν των ματιών μου οι βολβοί
στις κόγχες τους επιστρέψαν

κι ήταν η μάνα μου το κτήνος
και το κτήνος ήμουν εγώ--από τον
καιρό που οι δυο ήμασταν ένα--
«όχι!» τσίριξε, τα μάτια της
τα ικτερικά στάζαν μίσος και αίμα
«μόνο εσύ το κτήνος είσαι!» ούρλιαξε
«το ξέρω γιατί εγώ σου' δωσα γέννα»
«πεινώ» είπε μετά πιο σιγανά
«εγώ ήμουν η κυνηγός, εσείς οι άντρες
το κρέας του θηράματος ξεκοκαλίζατε»

έκοψα το χέρι μου το δεξί και μαζί
το φάγαμε κι ύστερα άρχισα ξανά
προς τη δύση να βαδίζω κι ας μην
είχε σημασία πια καμιά
δέκα χρόνια είχε ακόμη αυτή να ζήσει
κι εγώ τριάντα, ίσως πιο πολλά

